

Downloaded via the EU tax law app / web

Vec C-378/02

Waterschap Zeeuws Vlaanderen

proti

Staatssecretaris van Financiën

(návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Hoge Raad)

„DPH – Investičný majetok nadobudnutý verejnoprávnym orgánom – Orgán verejnej moci – Plnenie uskutočnené ako platiteľ dane a plnenie uskutočnené ako osoba, ktorá nie je platiteľom dane – Právo na odpoveď a opravu“

Návrhy prednesené 18. novembra 2004 – generálny advokát F. G. Jacobs

Rozsudok Súdneho dvora (tretia komora) z 2. júna 2005...

Abstrakt rozsudku

Daňové ustanovenia – Harmonizácia právnych predpisov – Dane z obratu – Spoločný systém dane z pridanej hodnoty – Odpoveď dane zaplatenej na vstupe – Investičný majetok – Oprava pôvodnej odpovedanej dane – Podmienky uplatniteľnosti článku 20 šiestej smernice – Nadobudnutie majetku verejnoprávnym orgánom ako orgánom verejnej moci v zmysle článku 4 ods. 5 prvého pododseku smernice – Predaj tohto majetku rovnakým orgánom v postavení platiteľa dane – Vylúčenie práva na opravu

(Smernica Rady 77/388, článok 4 ods. 5 a článok 20)

Verejnoprávny orgán, ktorý kupuje investičný majetok ako orgán verejnej moci v zmysle článku 4 ods. 5 prvého pododseku šiestej smernice 77/388 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu, a teda ako osoba, ktorá nie je platiteľom dane, ktorý následne predá tento majetok v postavení platiteľa dane, nemá pri tomto predaji právo na opravu v zmysle článku 20 tejto smernice v súvislosti s odpoveďom dane z pridanej hodnoty zaplatenej pri kúpe tohto majetku.

Pre existenciu práva na odpoveď je totiž rozhodujúce len postavenie, v akom príslušný orgán koná v čase kúpy tovaru.

(pozri body 38, 44 a výrok)

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 2. júna 2005 (*)

„DPH – Investičný majetok nadobudnutý verejnoprávnym orgánom – Orgán verejnej moci –

Plnenie uskutočnené ako platiteľ dane a plnenie uskutočnené ako osoba, ktorá nie je platiteľom dane – Právo na odpoveď a opravu“

Vo veci C-378/02,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Hoge Raad (Holandsko) z 18. októbra 2002 a doručený Súdnemu dvoru 21. októbra 2002, ktorý súvisí s konaním:

Waterschap Zeeuws Vlaanderen

proti

Staatssecretaris van Financiën,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory A. Rosas, sudcovia J.-P. Puissochet, S. von Bahr (spravodajca), J. Malenovský a U. Löhms,

generálny advokát: F. G. Jacobs,

tajomník: M. Múgica Arzamendi, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 23. septembra 2004,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- Waterschap Zeeuws Vlaanderen, v zastúpení: H. de Kat, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci R. Brouwen, advocaat,
- holandská vláda, v zastúpení: S. Terstal, splnomocnená zástupkyňa,
- Komisia Európskych spoločností, v zastúpení: E. Traversa a H. van Vliet a D. W. V. Zijlstra, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 18. novembra 2004,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu Šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia (Ú. v. ES L 145, s. 1; Mim. vyd. 09/001 s. 23, ďalej len „šiesta smernica“).

2 Tento návrh bol predložený v rámci konania pred vnútroštátnym súdom v spore medzi Waterschap Zeeuws Vlaanderen (ďalej len „WZV“) a Staatssecretaris van Financiën vo veci žiadosti o opravu dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) zaplatenej WZV pri výstavbe a dodávke priemyselnej stavby.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

3 Článok 2 ods. 1 šiestej smernice v hlave II s názvom „Rozsah platnosti“ znie:

„Dani z pridanej hodnoty podlieha:

1. Dodávka tovaru alebo služieb za úhradu v rámci územia štátu osobou podliehajúcou dani [platiteľom dane – *neoficiálny preklad*].“

4 Článok 4 ods. 1 až 3 a 5 tejto smernice stanovuje:

„1. Pojem ‚osoba podliehajúca dani‘ [‚platiteľ dane‘ – *neoficiálny preklad*] predstavuje osobu, ktorá nezávisle na úbovom mieste vykonáva hospodársku činnosť bližšie určenú v odseku 2, odhliadajúc od účelu a výsledkov tejto činnosti.

2. Hospodárske činnosti spomínané v odseku 1 predstavujú všetky činnosti výrobcov, obchodníkov a osôb poskytujúcich služby, vrátane banských a poľnohospodárskych činností a činností jednotlivých profesií. ...

3. Členské štáty môžu považovať za osobu podliehajúcu dani [platiteľovi dane – *neoficiálny preklad*] kohokoľvek, kto na príležitostnom základe realizuje plnenia týkajúce sa činností uvedených v odseku 2 a predovšetkým ktorékoľvek z nasledujúcich plnení:

a) poskytovanie budov alebo častí budov a pozemkov, na ktorých tieto budovy stoja, pred ich prvým obsadením; členské štáty môžu určiť podmienky aplikácie tohto kritéria na prevody budov a pozemkov, na ktorých tieto budovy stoja.

...

b) poskytovanie stavebných pozemkov.

...

...

5. Štátne orgány, orgány regionálnej a miestnej správy a iné orgány riadiace sa verejným právom [a iné verejnoprávne orgány – *neoficiálny preklad*] sa nepovažujú za osoby podliehajúce dani [platiteľovi dane – *neoficiálny preklad*] vzhľadom na činnosti alebo plnenia, ktorých sa zúčastňujú ako verejné orgány [orgány verejnej moci – *neoficiálny preklad*] ani vtedy, keď v súvislosti s týmito činnosťami alebo plneniami inkasujú dávky, poplatky, príspevky alebo platby.

Ak sa zúčastňujú takýchto činností a plnení, považujú sa za osoby podliehajúce dani [platiteľovi dane – *neoficiálny preklad*] v súvislosti s týmito činnosťami a plneniami v tých prípadoch, keď by zaobchádzanie s nimi ako s osobami nepodliehajúcimi dani [osobami, ktoré nie sú platiteľmi dane, – *neoficiálny preklad*] viedlo k výraznému narušeniu voľnej hospodárskej súťaže.

...

Členské štáty môžu považovať činnosti týchto orgánov, ktoré sú oslobodené od daní na základe článku 13 alebo 28, za činnosti, ktorých sa zúčastňujú ako verejné orgány [orgány verejnej moci – *neoficiálny preklad*].“

5 Článok 20 ods. 1 a 2 šiestej smernice stanovuje:

„1. Pôvodné odpočítané čiastky treba vyrovnať [opraviť – *neoficiálny preklad*] podľa pravidiel ustanovených jednotlivými členskými štátmi, obzvlášť tam, kde [najmä v prípadoch, keď – *neoficiálny preklad*]:

a) odpočítaná čiastka bola vyššia alebo nižšia, než na akú má daňovník [platiteľ dane – *neoficiálny preklad*] nárok;

b) po predložení daňového priznania sa objavia isté zmeny vo faktoroch, ktoré boli použité na určenie odpočítanej sumy, najmä ak bol nákup zrušený, alebo kde bolo realizované zníženie ceny. Úprava-vyrovnanie [Oprava – *neoficiálny preklad*] odpočtu dane sa však nemôže uskutočniť pri plneniach, ktoré sú celkovo alebo čiastočne nevyplatené, alej pri zámernom poškodení, strate alebo krádeži majetku, alebo v prípade ak ide o majetok, ktorý nebol preukázaný alebo potvrdený, ani pokiaľ ide o dary malej hodnoty a poskytovanie vzoriek definovaných v článku 5 ods. 6. Členské štáty však môžu požadovať vyrovnanie pri plneniach, ktoré ostali nevyplatené alebo čiastočne nevyplatené [nezaplatené alebo čiastočne nezaplatené – *neoficiálny preklad*], alebo ak došlo ku krádeži.

2. V prípade investičných tovarov [investičného majetku – *neoficiálny preklad*] sa vyrovnanie [oprava – *neoficiálny preklad*] rozloží do obdobia 5 rokov vrátane roku získania tovaru alebo jeho výroby. Ročná úprava [oprava – *neoficiálny preklad*] dane sa realizuje len do výšky jednej pätiny dane vyrubenej za tovar [dane, ktorá sa uplatňuje na daný tovar – *neoficiálny preklad*]. Táto úprava [oprava – *neoficiálny preklad*] sa má vykonať na základe odchýliek [rozdielov – *neoficiálny preklad*] v odpočtoch dane za jednotlivé roky [jednotlivé nasledujúce roky – *neoficiálny preklad*] v porovnaní k roku, kedy bol tovar zakúpený alebo vyrobený.

Odchylne od predchádzajúceho pododseku môžu členské štáty požadovať úpravu [opravu – *neoficiálny preklad*] dane na základe celého päťročného obdobia poňuc od prvého použitia tovaru.

Pokiaľ ide o nehnuteľnosti obstarané ako investičný majetok, môže sa obdobie úpravy predĺžiť až do 10 rokov.“

Vnútroštátna právna úprava

Zákon z 28. júna 1968

6 Zákonom z 28. júna 1968 o DPH (Wet van 28 juni 1968, houdende vervanging van de bestaande omzetbelasting door een omzetbelasting volgens het stelsel van heffing over de toegevoegde waarde, Stbl. 1968, s. 329, alej len „zákon“) Holandské kráľovstvo zaviedlo daň z obratu založenú na systéme DPH.

7 Podľa článku 7 zákona sa za „podnikateľa“ považuje ktorákoľvek osoba, ktorá samostatne vykonáva podnikateľskú činnosť. Tento článok obsahuje okrem toho aj ustanovenie vzťahujúce sa na verejnoprávne orgány, ktoré poskytujú služby alebo uskutočňujú dodávky v inom postavení ako v postavení podnikateľa, aj keď svojou povahou môžu byť poskytované podnikateľmi. Podľa tohto ustanovenia ministerský výnos môže stanoviť, že tieto orgány budú považované za podnikateľov v súvislosti s poskytovaním uvedených služieb alebo uvedených dodávok.

8 §lánok 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona stanovuje, že tak dodávka, ako aj nájom nehnuteľností sú v podstate oslobodené od DPH, ale stanovuje určité výnimky pod podmienkou, že žiadosť je podaná spoločne, podľa prípadu, podnikateľom uskutočňujúcim dodávku a príjemcom tejto dodávky alebo prenajímateľom a nájomcom.

Vykonávacie nariadenie

9 Holandské orgány ministerským výnosom z 30. augusta 1968 prijali vykonávacie nariadenie k zákonu o dani z obratu (Uitvoeringsbeschikking omzetbelasting 1968, Stcrt. 1968, ? 169, ďalej len „vykonávacie nariadenie“).

10 §lánok 3 písm. a) vykonávacieho nariadenia stanovuje, že verejnoprávne orgány sa považujú za podnikateľov, pokiaľ ide o dodávku nehnuteľností a prevod alebo zriadenie práv k tomuto majetku.

11 §lánky 13 a 13a tohto nariadenia, ktorých cieľom je prebratie §lánku 20 šiestej smernice, stanovujú na tento účel mechanizmus opravy práva na odpočet.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

12 WZV je verejnoprávnym orgánom povereným verejnou správou vôd na území, ktoré mu bolo v Holandsku zverené. V rámci výkonu tejto činnosti WZV vystupuje ako orgán verejnej moci v zmysle §lánku 4 ods. 5 šiestej smernice a nie je považovaný za platiteľa DPH.

13 V záujme kvalitného plnenia úloh, ktoré mu prislúchajú, WZV postavil čističku odpadových vôd (ďalej len „čistička“), za ktorú zaplatil sumu približne 7,2 milióna NLG ako DPH. Čistička bola uvedená do prevádzky roku 1990.

14 WZV a dva ďalšie verejné vodohospodárske orgány sa dohodli užívať čističku spoločne na spracovávanie odpadov vznikajúcich pri čistení odpadových vôd. Posledné menované dva orgány finančne prispievali na nevyhnutné dodatočné investície vzniknuté v dôsledku užívania čističky dotknutými tromi organizáciami. Od roku 1993 WZV presunul na tieto dva ďalšie orgány príslušnú časť nákladov na spoločné spracovanie odpadov pripadajúcu na každého z nich bez toho, aby im útoval DPH. V tejto súvislosti správca dane po dohode s WZV odsúhlasil, že DPH nebude útovaná týmto dvom orgánom pod podmienkou, že WZV sa vzdá práva na odpočet dane zaplatenej na vstupe.

15 V decembri 1994 WZV založil nadáciu na podporu životného prostredia v holandskom Flámsku (ďalej len „nadácia“), ktorej predal čističku za cenu okolo 18 miliónov NLG bez DPH.

16 Vzhľadom na podmienky, za ktorých sa uskutočnil prevod vlastníctva, sa podľa vnútroštátneho súdu prevod považuje za dodávku v zmysle §lánku 5 ods. 1 šiestej smernice a §lánku 3 ods. 1 zákona, ktorý sa opiera o tento §lánok 5. V deň predaja si WZV čističku prenajal od nadácie na dobu deviatich rokov a dvoch dní.

17 WZV a nadácia zaslali správcovi dane dve spoločné žiadosti týkajúce sa uplatňovaného oslobodenia pri predaji aj nájme čističky podľa ustanovení §lánku 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona, ktorými sa prebrali ustanovenia §lánku 13 C šiestej smernice týkajúce sa možnosti zvoliť si uplatnenie DPH pri predaji a nájme nehnuteľností.

18 Opierajúc sa o ustanovenia §lánkov 13 a 13a vykonávacieho nariadenia, WZV vypožitoval časť sumy DPH útovej pri výstavbe čističky, ktorá podľa neho má byť predmetom opravy, približne 3,6 milióna NLG, čo predstavuje 5/10 tejto sumy. Tento podiel bol takto stanovený z

dôvodu, že uplynulo päť rokov od kúpy železnice a rovnako dlhá doba musí ešte plynúť.

19 Vo svojom daňovom priznaní za štvrtý štvrtrok roku 1994 WZV požiadal správcu dane o vrátenie približne 3,6 milióna NLG.

20 Táto žiadosť bola zamietnutá s odôvodnením, že pri dodávke železnice WZV nemal právo na žiadnu opravu na základe ustanovení vykonávacieho nariadenia, ktoré prebrali článok 20 šiestej smernice.

21 WZV podal proti zamietavému rozhodnutiu správcu dane odvolanie. Po vydaní rozsudku Gerechtshof te Amsterdam v odvolacom konaní bola vec predmetom odvolania v rámci kasácie (opravného prostriedku) pred Hoge Raad.

22 Vnútroštátny súd zdôrazňuje, že v rozsahu, v akom WZV uskutočnil predaj ako platiteľ dane a podal žiadosť spolu s kupujúcim železnice o oslobodenie od dane pri tomto predaji, by mala byť oprava DPH zaplatenej WZV za výstavbu železnice v zásade povolená. Hoge Raad má v tejto súvislosti pochybnosti vzhľadom na judikatúru Súdneho dvora.

23 Podľa Hoge Raad to vyvoláva otázku, či verejnoprávny orgán, ktorý používa tovar ako orgán verejnej moci a ktorý teda neodpočítal DPH zaplatenú v záse kúpy tohto tovaru, má právo rovnako ako platiteľ dane užívať tovar na poskytovanie služieb oslobodených od dane na opravu stanovenú v článku 20 šiestej smernice v prípade, ak následne uskutoční dodávku tohto tovaru ako platiteľ dane a uvedená dodávka podlieha dani.

24 Vnútroštátny súd upresňuje, že následný problém vyplýva zo skutočnosti, že WZV sa vzdal práva na odpočet dane zaplatenej na vstupe z dôvodu dohody uzatvorenej so správcom dane. Z uvedeného dôvodu je WZV považovaný za subjekt, ktorý sa vzdal svojho práva zahrnúť železnice do majetku daného podniku.

25 Tento súd sa pýta, či judikatúra Súdneho dvora, ktorá sa týka zahrnutia investičného majetku podľa voľby platiteľa dane do jej súkromného majetku alebo do majetku jej podniku, je použiteľná *mutatis mutandis* na verejnoprávne orgány.

26 Za týchto podmienok Hoge Raad rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má verejnoprávny orgán, ktorý nadobudol investičný majetok a následne ho dodal tretej osobe za protiplnenie, pričom pri tejto dodávke sa považuje za platiteľa dane, právo na opravu dane z obratu zaplatenej pri nadobudnutí majetku na základe článku 20 (najmä ods. 2 a 3) šiestej smernice v rozsahu, v akom používal tento majetok pri činnostiach, ktoré vykonával ako orgán verejnej moci v zmysle článku 4 ods. 5 smernice?

2. Má verejnoprávny orgán právo na základe šiestej smernice úplne vylúčiť z majetku podniku investičný majetok, ktorý sčasti používa pre činnosti ako osoba podliehajúca dani a sčasti pre činnosti v rámci výkonu verejnej moci, ako rozhodol Súdny dvor v súvislosti s fyzickými osobami podliehajúcimi dani?“

Úvodné poznámky

27 Z údajov poskytnutých vnútroštátnym súdom a uvedených v bodoch 12 a 13 predmetného rozsudku vyplýva, že WZV nadobudol železnice v rámci plnenia úloh verejnej správy vôd na území, ktoré mu bolo zverené, a v tejto súvislosti koná ako orgán verejnej moci.

28 Prvá otázka musí byť chápaná ako žiadosť o odpoveď na otázku, či verejnoprávny orgán,

ktorý kupuje investičný majetok ako orgán verejnej moci v zmysle článku 4 ods. 5 prvého pododseku šiestej smernice a ktorý následne predá tento majetok ako platiteľ dane, môže pri tomto predaji uplatniť právo na opravu v zmysle článku 20 šiestej smernice v súvislosti s odpoveťou DPH zaplatenej pri kúpe majetku.

O prvej otázke

29 Treba pripomenúť, že na základe ustanovení článku 2 šiestej smernice použitie pravidiel o DPH na prípady dodávok tovarov a poskytnutí služieb v rámci územia štátu vrátane pravidiel týkajúcich sa práva na odpoveť závisí od toho, či osoba uskutočňujúca transakciu je platiteľom dane.

30 Platiteľ dane môže od DPH, ktorú je povinný zaplatiť, odpoveť dať, ktorú osobne zaplatil, ak splní podmienky stanovené v článku 17 šiestej smernice.

31 Podľa tohto článku 17 ods. 1 právo na odpoveť dane vzniká v čase splatnosti odpoveťnej dane. Podľa článku 10 ods. 2 šiestej smernice tento okamih nastane pri dodávke tovaru. Pri kúpe tovaru tak právo na odpoveť vzniká v okamihu dodávky tohto tovaru. Článok 17 ods. 2 tejto smernice stanovuje, že platiteľ dane je oprávnený odpoveť DPH zaplatenú za tovary, ktoré mu dodal iný platiteľ dane, pokiaľ sa uvedené tovary používajú na účely jeho zdaniteľných plnení.

32 Z ustanovení uvedených článkov 2 a 17 vyplýva, že len osoba, ktorá je platiteľom dane a ktorá koná ako platiteľ dane v okamihu nadobudnutia tovaru, má právo na odpoveť pri tomto tovare a môže odpoveť DPH splatnú alebo zaplatenú za tento tovar, pokiaľ ho používa na účely svojich zdaniteľných plnení (pozri v súvislosti s článkom 17 šiestej smernice rozsudok z 11. júla 1991, Lennartz, C-97/90, Zb. s. I-3795, bod 8).

33 Naopak, osoba, ktorá nie je platiteľom dane, nemá právo na odpoveť DPH, ktorú mohla zaplatiť pri kúpe tovaru. Ďinnosť tejto osoby – jej dodávky tovarov alebo poskytnutie služieb – nespadá do rozsahu platnosti pravidiel o DPH stanovených v článku 2 šiestej smernice.

34 Treba zdôrazniť, že podľa článku 4 ods. 5 tejto smernice sa verejnoprávne orgány nepovažujú za platiteľov dane v súvislosti s Ďinnosťami alebo plneniami, ktorých sa zúčastňujú ako orgány verejnej moci.

35 Z uvedeného vyplýva, že ak tieto orgány, medzi ktoré patrí aj WZV, konajú v okamihu kúpy investičného majetku ako orgán verejnej moci, nemajú v zásade žiadne právo na odpoveť, pokiaľ ide o tento majetok.

36 Treba si však položiť otázku, či zmena, ktorá nastala v postavení dotknutého orgánu z hľadiska zdačovania DPH, môže mať vplyv na právo na odpoveť. Vzniká najmä otázka, či skutočnosť, že orgán následne získa postavenie platiteľa dane pri niektorých Ďinnostiach týkajúcich sa tovaru, ktorý kúpil ako osoba, ktorá nie je platiteľom dane, môže mať za následok vznik práva na odpoveť DPH zaplatenej za tento tovar a viesť k oprave na základe článku 20 šiestej smernice.

37 Vo veci v už citovanom rozsudku Lennartz išlo o prípad jednotlivca podliehajúceho DPH, ktorý si kúpil a používal motorové vozidlo na súkromné účely a ktorý následne používal tento tovar aj na účely podnikania a pokúsil sa odpoveť DPH zaplatenú pri jeho kúpe.

38 Na úvod treba pripomenúť, že článok 17 šiestej smernice stanovuje okamih vzniku práva na odpoveť dane a zdôrazňuje, že len postavenie, v akom príslušný jednotlivec koná v čase kúpy

tovaru, je rozhodujúce pre existenciu práva na odpočet, Súdny dvor zdôraznil, že článok 20 uvedenej smernice nazvaný „Oprava odpočítateľných čiastok“ naopak neobsahuje žiadne ustanovenie týkajúce sa vzniku práva na odpočet. Súdny dvor rozhodol, že posledné uvedené ustanovenie sa obmedzuje na stanovenie postupu pre výpočet opravy pôvodného odpočtu, a teda nemôže viesť k vzniku práva na odpočet ani zmeniť daň zaplatenú platiteľom dane v súvislosti s jeho nezdaniteľnými plneniami na daň odpočítateľnú v zmysle článku 17 (pozri rozsudok Lennartz, už citovaný, body 11 a 12).

39 Uvedený argument treba použiť na verejnoprávny orgán, ktorý koná v okamihu kúpy investičného majetku ako orgán verejnej moci. Keďže tento orgán nekonal ako platiteľ dane, nemá, podobne ako jednotlivец konajúci pre osobnú potrebu, žiadne právo na odpočet DPH, ktorá bola zaplatená za tento tovar.

40 Okolnosť, že tento orgán následne konal ako platiteľ dane, nemôže na základe článku 20 šiestej smernice viesť k odpočtu dane v zmysle článku 17 tejto smernice zaplatenej týmto orgánom v súvislosti s činnosťami uskutočnenými ako orgán verejnej moci a z uvedeného dôvodu nepodliehajúcimi dani.

41 Na rozdiel od tvrdenia obhajovaného WZV takýto orgán nemožno porovnávať s platiteľom dane, ktorý vykonáva jednak činnosti podliehajúce dani, jednak činnosti nepodliehajúce dani. Ako bolo už vyššie uvedené, určujúce je postavenie, v akom platiteľ dane koná v okamihu, keď tento orgán tovar nadobudne.

42 WZV navyše tvrdí, že nemožnosť odpočtu DPH zaplatenej na vstupe spôsobuje výrazné narušenie hospodárskej súťaže, čo je podľa neho dôvod na použitie výnimky stanovenej v článku 4 ods. 5 druhom pododseku šiestej smernice, na základe ktorej verejnoprávne orgány musia byť považované za platiteľov dane. Pre vysvetlenie existencie narušenia hospodárskej súťaže WZV porovnáva postavenie podnikateľa na trhu s postavením verejnoprávneho orgánu a uvádza, že za rovnakých podmienok podnikateľ na trhu si môže odpočítať DPH zaplatenú na vstupe od DPH vyberanej na výstupe.

43 Uvedené tvrdenie teda musí byť zamietnuté. V skutočnosti prípadné narušenie hospodárskej súťaže, za rovnakých podmienok ako vo veci samej, spočíva predovšetkým vo výkone práva verejnoprávneho orgánu zvoliť si zdanenie predaja a nájmu dotknutého investičného majetku, než v použití postupu, podľa ktorého sa verejnoprávne orgány nepovažujú za platiteľov dane, pokiaľ ide o činnosti, ktoré vykonávajú ako orgány verejnej moci. Ako uviedol generálny advokát v bode 38 svojich návrhov, uvedený systém ako taký môže za určitých podmienok ohroziť zásady neutrality a rovnakého zaobchádzania, čo je typické pre výnimky zo systému DPH.

44 Na prvú prejudiciálnu otázku treba odpovedať tak, že verejnoprávny orgán, ktorý kupuje investičný majetok ako orgán verejnej moci v zmysle článku 4 ods. 5 prvého pododseku šiestej smernice, a teda ako osoba, ktorá nie je platiteľom dane a ktorá následne predá tento majetok ako platiteľ dane, nemá pri tomto predaji právo na opravu v zmysle článku 20 tejto smernice v súvislosti s odpočtom DPH zaplatenej pri kúpe tohto majetku.

O druhej prejudiciálnej otázke

45 Táto otázka bola implicitne položená pre prípad, že verejnoprávny orgán, ktorým je aj WZV, bude považovaný v okamihu kúpy investičného majetku za osobu, ktorá vykonáva tak ekonomické činnosti v zmysle článku 4 ods. 1 šiestej smernice, ako aj činnosti stanovené v ods. 5 prvom pododseku tejto smernice. Vzhľadom na už uvedené úvahy v odpovedi na prvú otázku, z ktorých vyplýva, že tento orgán v okamihu danej kúpy nekonal ako osoba podliehajúca dani, nie je

potrebné odpovedať na druhú otázku.

O trovách

46 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol a vyhlásil:

Verejnoprávny orgán, ktorý kupuje investičný majetok ako orgán verejnej moci v zmysle článku 4 ods. 5 prvého pododseku Šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia, a teda ako osoba, ktorá nie je platiteľom dane a ktorá následne predá tento majetok ako platiteľ dane, nemá pri tomto predaji právo na opravu v zmysle článku 20 tejto smernice v súvislosti s odpočtom DPH zaplatenej pri kúpe tohto majetku.

Podpisy

* Jazyk konania: holandčina.